

Київський національний торговельно-економічний університет
Кафедра публічного управління і адміністрування

ВИПУСКНА КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему:

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ ЗАЙНЯТОСТІ

Студента 4 курсу, 11 групи,
спеціальності 074 «Публічне
управління та адміністрування»
спеціалізації «Публічне
управління та адміністрування»

Бондарчука
Владислава
Віталійовича

Науковий керівник
доктор економічних наук,
доцент

Новікова
Наталя
Леонідівна

Гарант освітньої програми
кандидат економічних наук,
доцент

Головня
Юлія
Ігорівна

Київ 2020

Київський національний торговельно-економічний університет

Факультет економіки, менеджменту та психології

Кафедра публічного управління та адміністрування

Освітній ступінь: бакалавр

Спеціальність: публічне управління та адміністрування

Спеціалізація: публічне управління та адміністрування

Затверджую

Зав. кафедри

« 17 » червня 2020

Завдання

**на випускню кваліфікаційну роботу (проект)
студентові**

Бондарчуку Владиславу Віталійовичу

**1. Тема випускної кваліфікаційної роботи (проекту): «ДЕРЖАВНА
ПОЛІТИКА У СФЕРІ ЗАЙНЯТОСТІ»**

Затверджена наказом ректора від «27» лютого 2020 р. № 757

2. Строк здачі студентом закінченого роботи (проекту): 15.05.2020

3. Цільова установка та вихідні дані до роботи (проекту)

Мета роботи (проекту): вивчення теоретичних засад формування та реалізації державної політики у сфері зайнятості України та визначення напрямів щодо її вдосконалення.

Об'єкт дослідження: процес формування та реалізації державної політики у сфері зайнятості України.

Предмет дослідження: теоретичні та прикладні аспекти формування та реалізації державної політики у сфері зайнятості України.

4. Зміст випускної кваліфікаційної роботи (проекту) (перелік питань за кожним розділом):	
Вступ.....	3
Розділ 1. Теоретичні засади дослідження державної політики у сфері зайнятості.....	6
1.1. Сутність та цілі державної політики у сфері зайнятості.....	12
1.2. Нормативно-правове регулювання зайнятості населення.....	12
Розділ 2. Публічно-управлінські рішення щодо удосконалення державної політики у сфері зайнятості України.....	17
2.1. Моніторинг та оцінювання державної політики зайнятості в Україні.....	17
2.2. Напрями удосконалення державної політики у сфері зайнятості України.....	26
ВИСНОВКИ.....	34
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	37

5. Календарний план виконання роботи (проекту)

№ пор.	Назва етапів випускної кваліфікаційної роботи (проекту)	Строк виконання етапів роботи	
		за планом	фактично
1	2	3	4
1	Визначення напрямку дослідження та затвердження теми випускної кваліфікаційної роботи	До 27.02.2020	27.02.2020
2	Складання плану та підготовка індивідуального завдання для виконання випускної кваліфікаційної роботи	До 10.03.2020	10.03.2020
3	Представлення на рецензування науковому керівнику рукопису першого розділу випускної кваліфікаційної роботи	До 01.04.2020	01-05.04. 2020
4	Представлення на рецензування науковому керівнику рукопису другого розділу випускної кваліфікаційної роботи	До 15.04.2020	20.04.2020
5	Представлення закінченої випускної кваліфікаційної роботи на кафедрі	До 15.05.2020	15-20. 05.2020

6	Підготовка письмового відгуку на випускню кваліфікаційну роботу	До 25.05.2020	25.05.2020
7	Зовнішнє рецензування ВКР	До 01.06.2020	01-05.06.2020
8	Проведення попереднього захисту випускних кваліфікаційних робіт	05-10.06.2020	05-10.06.2020
10	Вирішення питання про допуск випускної кваліфікаційної роботи до захисту	До 15.06.2020	До 15.06.2020
11	Направлення випускної кваліфікаційної роботи із зовнішньою рецензією у ЕК для захисту	За графіком	За графіком

6. Дата видачі завдання «02» березня 2020 р.

7. Науковий керівник випускної кваліфікаційної роботи (проекту):
Новікова Наталія Леонідівна
(*прізвище, ініціали, підпис*)

8. Керівник проектної групи
(гарант освітньої програми) Головня Ю.І.

(*прізвище, ініціали, підпис*)

9. Завдання прийняв до виконання студент Бондарчук В.В.

10. Відгук наукового керівника випускної кваліфікаційної роботи (проекту):

Випускна кваліфікаційна робота відображає отримані у процесі навчання теоретичні знання, здатність автора аналізувати їх і застосовувати на практиці. Автор продемонстрував своє уміння працювати з літературою, здатність до обробки наукової інформації, її систематизації, узагальнення та формулювання відповідних висновків, здатність знаходити та пропонувати аргументовані варіанти рішення конкретних питань, що виникають у практиці. У випускній кваліфікаційній роботі досліджено та узагальнено теоретичні та прикладні аспекти формування та реалізація державної політики у сфері зайнятості, розглянуто сутність та цілі державної політики у сфері зайнятості України, нормативно-правове регулювання зайнятості населення, запропоновано публічно-управлінські рішення щодо удосконалення державної політики у сфері зайнятості України.

Зміст та структура роботи розкривають тему, робота виконана відповідно до вимог та рекомендована до захисту з позитивною оцінкою, а її автор, Бондарчук Владислав Віталійович, на присвоєння ступеня бакалавр зі спеціальності 074 «Публічне управління та адміністрування».

Науковий керівник випускної кваліфікаційної роботи (проекту)
Новікова Наталія Леонідівна
(*підпис, дата*)

Відмітка про попередній захист Головня Юлія Ігорівна
(ПІБ, підпис, дата)

11.Висновок про випускню кваліфікаційну роботу (проект):

Випускна кваліфікаційна робота (проект) студента Гребенюк Д.Р.
(прізвище, ініціали)

може бути допущена до захисту екзаменаційній комісії.

Керівник проектної групи (гарант освітньої програми):
Головня Юлія Ігорівна
(прізвище, ініціали, підпис)

Завідувач кафедри: Новікова Наталя Леонідівна
(підпис, прізвище, ініціали)

« 17» червня 2020 р.

ЗМІСТ

Вступ.....	3
РОЗДІЛ 1. Теоретичні засади дослідження державної політики у сфері зайнятості	6
1.1. Сутність та цілі державної політики у сфері зайнятості	12
1.2. Нормативно-правове регулювання зайнятості населення.....	12
РОЗДІЛ 2. Публічно-управлінські рішення щодо удосконалення державної політики у сфері зайнятості України	17
2.1. Моніторинг та оцінювання державної політики у сфері зайнятості в України.....	17
2.2. Напрями удосконалення державної політики у сфері зайнятості України.....	26
ВИСНОВКИ.....	34
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	37

ВСТУП

Актуальність теми полягає в тому, що в умовах сучасної мінливої економіки та пандемії коронавірусу відбуваються зміни в обсягах і структурі попиту та пропозиції на ринку праці. Це натякає на необхідність більш гнучких відносин між роботодавцями та працівниками, синхронного підлаштування якісних характеристик робочої сили під вимоги ринку праці, вдосконалення способів адаптації та соціального захисту працівників. За період незалежності України накопичувався ряд проблем у розвитку ринку праці - зниження рівня соціальної захищеності, недостатні темпи зростання числа робочих місць, високий рівень тіньової зайнятості, слабкий контроль міграційних потоків, тощо.

Україна - соціальна держава, в якій Державний центр зайнятості зобов'язується забезпечити право кожного вільно розпоряджатися своїми здатностями до праці, обирати рід діяльності та професію, а також забезпечити належний захист від безробіття. При цьому визнання, дотримання й захист прав і свобод людини й громадянина є обов'язком держави. У зв'язку з цим держава формує та проводить державну політику, спрямовану на забезпечення вільно обраної зайнятості та захист від безробіття.

Одні з основних проблем державної політики зайнятості досліджуються у працях таких вітчизняних та зарубіжних науковців як: В.П. Антонюк, Л.В. Щетініна, С.І. Бандур, С.М. Бабич, Ю.В. Білан, П.Г. Байдецький, М.І. Дяченко, І.О. Карпич, О.О. Матрос, О.І. Кисельова, В.А. Літинська, О.Ф. Новікова, Л.М. Логачова, І.Л. Петрової, В.М. Петюха Л.М. Фокас, О.В. Уніга, тощо. Проте, незважаючи на наукову та практичну значущість їх наукових праць у сфері політики зайнятості та регулювання ринку праці потребує ґрунтовного та систематичного удосконалення, що мовлює актуальність досліджуваної проблеми та вказує на необхідність подальших досліджень.

Метою випускної кваліфікаційної роботи є вивчення теоретичних засад формування та реалізації державної політики у сфері зайнятості України та визначення напрямів щодо її вдосконалення.

Досягнення поставленої мети передбачає вирішення таких завдань:

- визначити сутність та цілі державної політики у сфері зайнятості;
- провести моніторинг та оцінювання державної політики зайнятості в Україні;
- дослідити нормативно-правове регулювання державної влади у сфері зайнятості;
- визначити напрями удосконалення державної політики у сфері зайнятості України.

Об'єктом дослідження є процес формування та реалізації державної політики у сфері зайнятості на прикладі діяльності Державного центру зайнятості України.

Предметом дослідження є теоретичні та прикладні аспекти формування та реалізації державної політики у сфері зайнятості України.

Для досягнення мети випускної кваліфікаційної роботи та вирішення поставлених завдань використано низку загальнонаукових та спеціальних методів дослідження. При написанні випускної кваліфікаційної роботи використовувалися як загальнонаукові, так і спеціальні економічні методи дослідження. Зміст державної політики у сфері зайнятості досліджувався за допомогою методу системного аналізу та порівняльно-правового методу. Системно структурний метод застосовано для виокремлення елементів державного регулювання зайнятості. Також використання структурно-функціонального, формально-логічного методів дало змогу визначити перспективи удосконалення діяльності органів державної влади у сфері зайнятості.

РОЗДІЛ 1 ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЗАЙНЯТОСТІ

1.1. Сутність та цілі державної політики у сфері зайнятості

Державна політика зайнятості виникла як складовий елемент соціальної політики, а потім стала невід'ємною частиною добробуту держави. Складається вона з трьох рівнів: державний, регіональний і місцевий(локальний).[1]

Політика зайнятості на державному рівні є найважливішою та найвідповідальнішою відносно інших рівнів, саме тому повинна мати характер комплексності та бути спрямованою на досягнення чітких цілей для забезпечення повної та раціональної зайнятості як необхідної передумови реалізації права громадян на гідну працю та досягнення відповідного рівня життя. На державному рівні країна під час прямого та опосередкованого впливу на фактор зайнятості застосовує регуляторні інструменти соціально-економічного характеру: кредити, субсидії, пільги та дотації, регулювання рівня й ставок прибуткового податку.

На регіональному рівні вирішується більшість завдань державної політики зайнятості населення. Використовуючи арсенал її засобів, регіональні органи державного управління впливають на збалансованість регіональних ринків праці та умови відтворення робочої сили (рис.1.1).

На локальному(місцевому) вирішуються завдання, які стосуються місцевих органів державного управління та місцевого самоврядування.[2]

Нинішня сфера зайнятості України характеризується загостренням застарілих проблем і внутрішніх суперечностей минулих років та нашаруванням на них нових проблем, як наслідок економічної кризи та триваючого конфлікту у східних областях України.

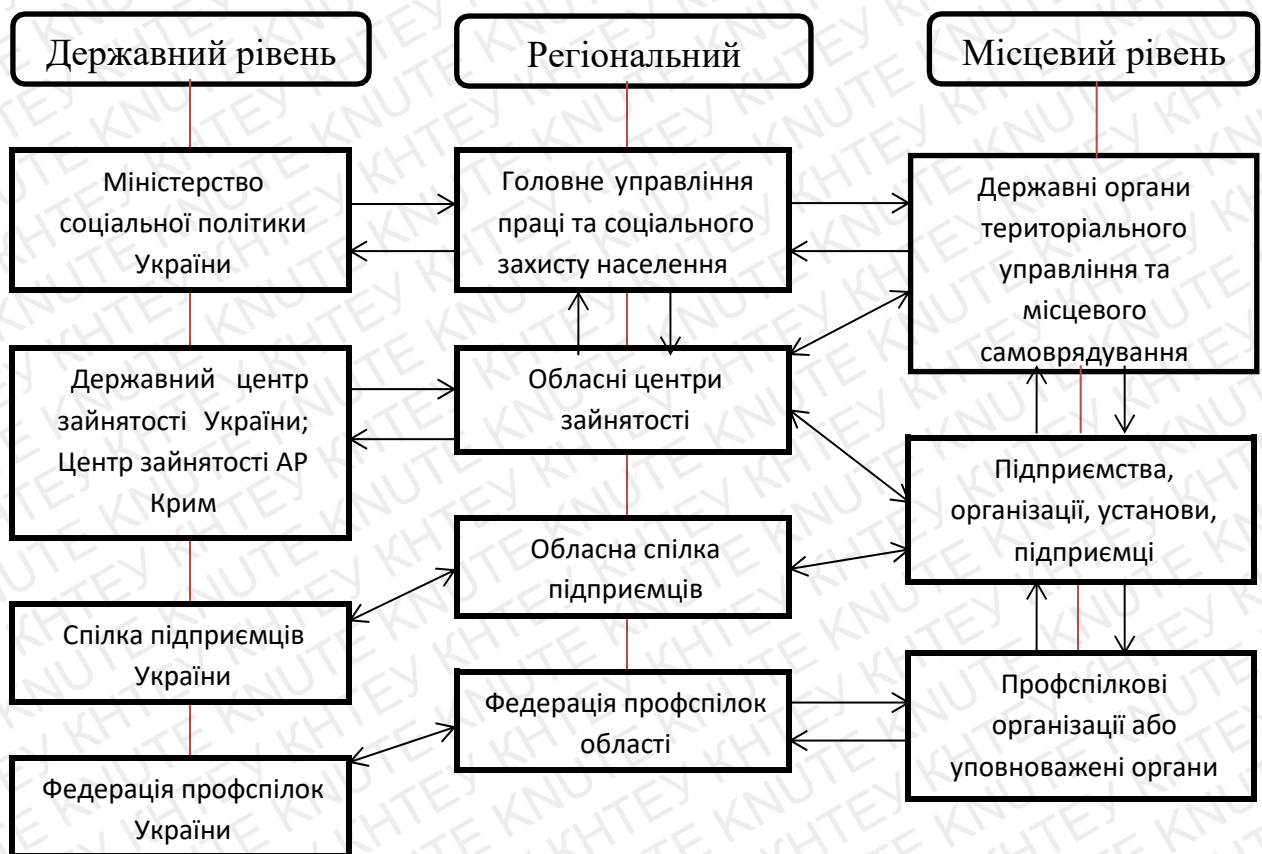

Рис.1.1. Рівні регулювання зайнятості населення[1]

Джерело: складено автором за [1]

Для подолання кризи ринку праці набуває принципового значення державна інвестиційна політика, яка має будуватися на формуванні привабливого інвестиційного клімату, ефективному використанні внутрішніх ресурсів, перш за все залученні коштів населення, забезпеченні надійності банківської системи, створенні реальних перепон і стимулів проти витікання грошей за кордон. Ефективним шляхом до зростання зайнятості населення та удосконалення її структури є збільшення реальних доходів населення, отже споживання, та підвищення зовнішньоекономічної активності підприємств. У процесі реалізації нової парадигми розвитку ринку праці необхідно зробити акцент на такі заходи,

яка будуть спрямовані на зростання продуктивності праці, узгоджених з нею темпах підвищення оплати праці, що в сукупності визначить конкурентоспроможність вітчизняної продукції, обсяги споживання домашніх господарств, а звідси – рівень та структуру зайнятості населення.[3]

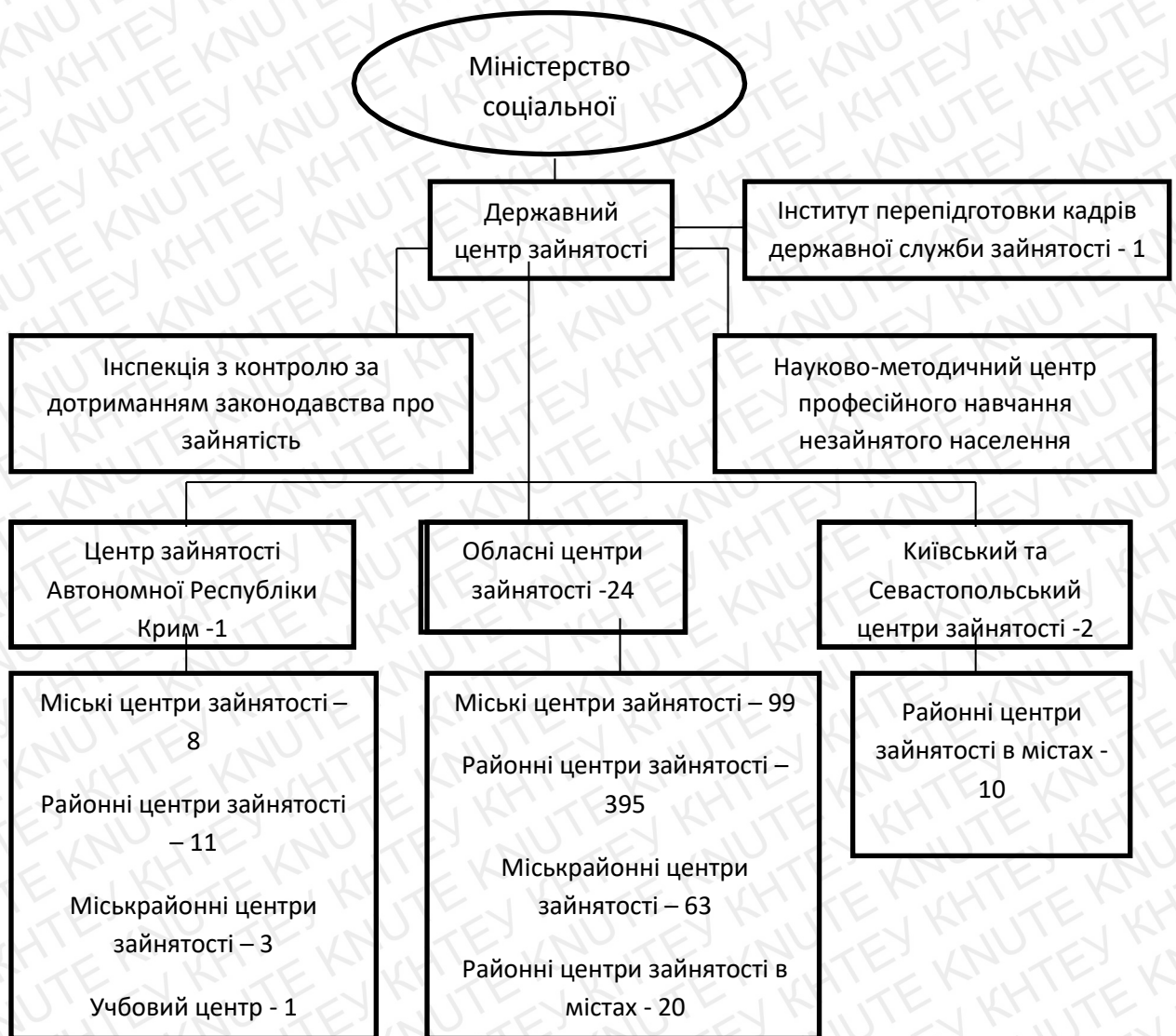

Рис.1.2. Структура державної політики зайнятості[4,5]

Джерело: складено автором за [4,5]

Міністерство соціальної політики України – це центральний орган виконавчої влади, який спрямовує свою діяльність на соціальну сферу і який координує Кабінет Міністрів України. Головні завдання Міністерства:

- Забезпечити соціальний захист особам які мають інвалідність, внутрішньо переміщеним особам, постраждалим Чорнобильської катастрофи.

- Сформувати та забезпечити чітку соціальну політику держави, загальнообов'язкове державне пенсійне та соціальне страхування осіб, соціальний захист населення України, усиновлення та захист прав дітей.

- Запобігти та протидіяти торгівлі людьми, насильству в будь-яких його проявах, відновити права осіб, які були депортовані за національною ознакою, ветеранів, жертв нацистських переслідувань, дітей війни та жертв політичних репресій.

- Вести облік осіб, які потребують та підлягають державному соціальному страхуванню в загальнообов'язковому порядку, контролювати додержання вимог законодавства під час надання соціальної допомоги.[5]

Державним центром зайнятості – називають державною установою, яка в системі підпорядковується та координується Міністерством соціальної політики України.

Створення та діяльність центру відбулося від 21.12.1990 № 381 «Про створення державної служби зайнятості в Українській РСР» в грудні 1990 року постановою Кабінету Міністрів. Основний законодавчий акт, який повинен регулювати діяльність центру та служби в цілому - Закон України

«Про зайнятість населення». Цей закон дає громадянам соціальну гарантію від держави щоб реалізувати свої права на працю.

На сьогоднішній день – це активний посередник між роботодавцем і шукачем роботи, який безкоштовно повинен надати послуги із підбору конкурентоспроможного фахівця, також на випадок коли громадянин безробітний послуги з державного соціального страхування, при тимчасовій

втраті роботи здійснити матеріальне забезпечення у вигляді виплати. У відділеннях встановлена чітка схема надання послуг, швидкісна та сучасна база вакансій, яка є уніфікованою, де знаходяться шукачі роботи, які мають можливість пройти кваліфіковане навчання по всій території України, що розширює кордони пошуку роботи незалежно від району чи області. Центр зайнятості з кожним днем поступово розвивається дбаючи про соціальний захист українців від безробіття.[6]

Головні завдання: пошук та створення ефективних програм, для активного сприяння зайнятості населення; допомогти працевлаштуватися незахищеним категоріям населення; заключення партнерства з роботодавцями, що буде стимулювати створювати нові робочі місця.

Дослідження механізму державного регулювання зайнятості населення показало, що нині він включає (рис.1.3):

Законодавчо-правові	Адміністративно-організаційні	Організаційно-економічні	Соціально-економічні
- Конституція України; - закони України; - укази та розпорядження Президента України; - постанови та інші акти Верховної Ради України; - постанови й розпорядження Кабінету Міністрів України; - нормативно-правові акти центральних органів виконавчої влади України; - нормативні акти місцевих державних адміністрацій	- функціональне обстеження органів державної влади у регулюванні зайнятості - оцінка ефективності роботи служб зайнятості; - єдина технологія обслуговування незайнятого населення	- планування і прогнозування балансу трудових ресурсів, розвитку ринку праці - цільові комплексні програми сприяння зайнятості - активна політика у сфері зайнятості населення; - запобігання вимушеній зайнятості та незареєстрованому безробіттю; - перепідготовка і підвищення кваліфікації безробітних;	- підвищення вартості робочої сили; - мінімальні соціальні гарантії; - страхування на випадок безробіття; - пільгові механізми сприяння самозайнятості

Рис. 1.3 Механізми державного регулювання зайнятості населення
Джерело: складено автором на основі [4, 48, 15]

- систему правових інструментів (законів, норм, правил, законодавчих актів та нормативно-правових документів), що регулюють сферу соціально-трудових відносин на селі;
- інструменти фінансово-кредитної політики (джерела формування фонду сприяння зайнятості населення та порядок їх використання), спрямовані на реалізацію програм зайнятості та підтримку населення, яке тимчасово не працює;
- інструменти інвестиційної та податкової політики, які передбачають економічний вплив держави на новостворених сільських господарів на селі - роботодавців, а також на кількісний та якісний склад робочої сили в аграрному секторі;
- засоби державної системи працевлаштування з розвинутою мережею центрів зайнятості, які регулюють рух трудових ресурсів та організовують професійну підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації кадрів;
- засоби системи державного контролю за дотриманням прийнятих та чинних правових, економічних та організаційних умов сприяння продуктивній зайнятості населення.

1.2. Нормативно-правове регулювання зайнятості населення

Це здійснюваний державою за допомогою всіх юридичних засобів владний вплив на суспільні відносини в сфері зайнятості населення з метою їх упорядкування, закріплення, охорони та розвитку. У процесі такого впливу безпосередньо реалізуються усі спеціально-соціальні функції права. Сьогодні, згідно із законодавством, правове регулювання праці та зайнятості здійснюється державним і договірним методами [7, с. 165].

Нормативно-правове забезпечення державного регулювання зайнятості в Україні забезпечують: Міжнародна організація праці; Верховна Рада;

Президент; Кабінет Міністрів; Міністерство соціальної політики; Державна інспекція України з питань праці; три науково-дослідних установи: Науково-дослідний інститут праці і зайнятості населення, Науково-дослідний інститут соціально-трудових відносин, Центр перспективних соціальних досліджень; Державна податкова служба України; Державна служба зайнятості України; Система загальнообов'язкового державного соціального страхування: Пенсійний фонд України, Фонд загальнообов'язкового державного соціального страхування на випадок безробіття, Фонд соціального страхування з тимчасової втрати працездатності, Національна служба посередництва і примирення; Національна тристороння соціально-економічна рада; всеукраїнські об'єднання організацій роботодавців і підприємців; всеукраїнські профспілки та профоб'єднання; органи місцевого самоврядування [8, с. 111-112].

Закон України "Про зайнятість "

Стаття 15. Напрями політики

- 1) в процесі реалізації ефективної соціально-економічної державної політики гарантування повної, ефективної, обраної зайнятості;
- 2) утворення та реалізація політики праці та зайнятості;
- 3) дати однакові можливості громадянам щоб реалізувати їх конституційне право на гідну працю;
- 4) забезпечити захист населення та сприяння ефективного трудового потенціалу.
- 5) контролювати та координувати справи суб'єктів господарювання, які співпрацюють з цетром;
- 6) підвищення мотивації до легальної та продуктивної праці;
- 7) міжнародне співробітництво у вигляді гарантії захисту українців, які

працюють за кордоном;

8) сприяти просуванню робочої сили працівників, які не конкурентоспроможні на ринку праці;

2. Метою стає:

1) утворення рівних умов громадянам, які здійснюють своє право на гідну працю;

2) підтримка у підвищенні кваліфікації працюючих відповідно до соціальних стандартів;

3) заохочення до праці в депресивних районах та в межах сіл;

4) підготовка кваліфікованих кадрів для країни;

5) утворення помірної потреби на робочу силу (великий вибір робочих місць у кількісному еквіваленті);

6) важливість пріоритету при забезпеченні саме повної бажаної праці;

Стаття 16. Реалізація політики уряду у сфері зайнятості

1. Гарантія від держиви здійснювати політику праці та зайнятості відповідним шляхом:

1) запровадження ефективної податкової, кредитно-грошової, інвестиційної, а також соціальної, зовнішньоекономічної та інноваційної політики для розширення сфери зайнятості та забезпечення продуктивної, конкурентоспроможної робочої сили;

2) встановлення показників розвитку та зайнятості на ринку праці в загальнодержавних ефективних програмах економічного та соціального розвитку, в Автономній Республіці Крим, районах, районах та містах та їх оцінка за результатами цих програм;

3) включити заходи щодо стимулювання та його підвищення відносно

вітчизняного виробництва для впровадження нових робочих місць у привілейованих галузях економіки в системі регулювання ринку праці;

- 4) вплив до підвищення конкурентоспроможності населення;
- 5) надання соціального захисту громадян у разі безробіття;
- 6) слугувати стимулюванню відкриттю власного бізнесу;
- 7) надати належні умови для забезпечення мобільності та конкурентоспроможності;
- 9) періодично робити прогноз та оцінку впливу на ринок праці політики зайнятості;
- 10) ліцензування діяльності з працевлаштування за кордоном.

У сфері зайнятості найголовнішим напрямом є захист працюючих від нерегулярності й необґрунтованості винагород за працю. Аналізуючи досвід розвинутих країн, одразу підкреслюємо позитивні напрями щодо регулювання заробітної плати. Впровадження економічних реформ у країнах Східної Європи супроводжувалося, як правило, здійсненням численних та різнобічних заходів щодо державного регулювання реального рівня життя населення, забезпечення відповідних соціальних пропорцій. Якщо на прикладі взяти країну-сусіда Польщу, то на основі прогнозу зростання цін на наступний місяць, який складається Міністерством фінансів, розраховується норматив, що визначає припустиму межу приросту зарплати на державних підприємствах. Аналогічні нормативи застосовують у Румуни та Болгарії. Мінімальна заробітна плата визначається у Польщі щоквартально після консультацій із профспілками виходячи з результатів обстеження сімейних бюджетів. У бюджетних організаціях та установах Польщі динаміка заробітної плати визначається за допомогою спеціального нормативу по відношенню до динаміки середньої зарплати у матеріальному виробництві. На жаль, ці важливі моменти мало в чому знайшли втілення в механізмі політики доходів, що діє нині в Україні [9, с. 156].

Питання вдосконалення державного регулювання праці та зайнятості в Україні потребують невідкладного вирішення, насамперед шляхом перегляду механізму державного регулювання у частині посилення контролюючих функцій держави над процесом праці та зайнятості та дотриманням вимог чинного законодавства у цій сфері.

Єдність правового регулювання праці та зайнятості забезпечується такими правовими засобами, як: 1) встановлення мінімальних гарантій в оплаті праці; 2) закріплення в нормах права загальних правил нормування праці та порядку заміни й перегляду норм праці; 3) визначення на державному рівні основних систем праці та зайнятості; 4) встановлення у законодавстві загальних норм, що регулюють оплату праці при відхиленні від нормальних умов праці; 5) визначення компетенції державних органів, організацій, а також конкретних працівників та роботодавців у питаннях встановлення умов праці та зайнятості [9, с. 93].

Таким чином, правове регулювання організації праці та зайнятості в цілому має достатньо сильні позиції у визначенні політики заробітної плати, а важливим завданням держави й надалі має бути сприяння проведенню переговорів між основними соціальними силами суспільства для врегулювання соціально-трудових відносин, запобігання масовим трудовим конфліктам. Останнім часом уряд зробив кроки щодо підвищення рівня життя населення та посилення цільової спрямованості соціальних програм. Помітними стають позитивні зрушення на ринку праці (зменшення числа безробітних, створення нових робочих місць, підвищення соціальних виплат). Водночас залишається й низка проблем, що потребують термінового вирішення: ліквідація порушень законодавства про оплату праці, подальше підвищення основних соціальних гарантій і наближення їхнього рівня до прожиткового мінімуму, детінізація заробітної плати населення тощо. Рівень праці та зайнятості є показником добробуту суспільства. Головним завданням держави як представника інтересів суспільства є не перманентна

боротьба з труднощами, створюваними соціально-економічною політикою самої ж держави, а професійно грамотне розроблення концепції соціально-економічної політики і послідовне впровадження ефективного механізму забезпечення своєчасної виплати заробітної плати та її відповідний рівень в умовах формування ринкової економіки України.

РОЗДІЛ 2 ПУБЛІЧНО-УПРАВЛІНСЬКІ РІШЕННЯ ЩОДО УДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЗАЙНЯТОСТІ УКРАЇНИ

2.1. Моніторинг та оцінювання державної політики зайнятості в Україні

На ринку праці України спостерігаються позитивні тенденції щодо зростання зайнятості та скорочення безробіття. За інформацією Державної служби статистики, кількість зайнятого населення у віці від 15 до 70 років за 2019 рік, у порівнянні з 2018 роком, зросла на 217 тис. осіб та становила 16,6 млн осіб. Рівень зайнятості зріс з 57,1% до 58,2% населення відповідного віку. Підвищення рівня зайнятості відбулося в усіх регіонах (рис. 2.1).

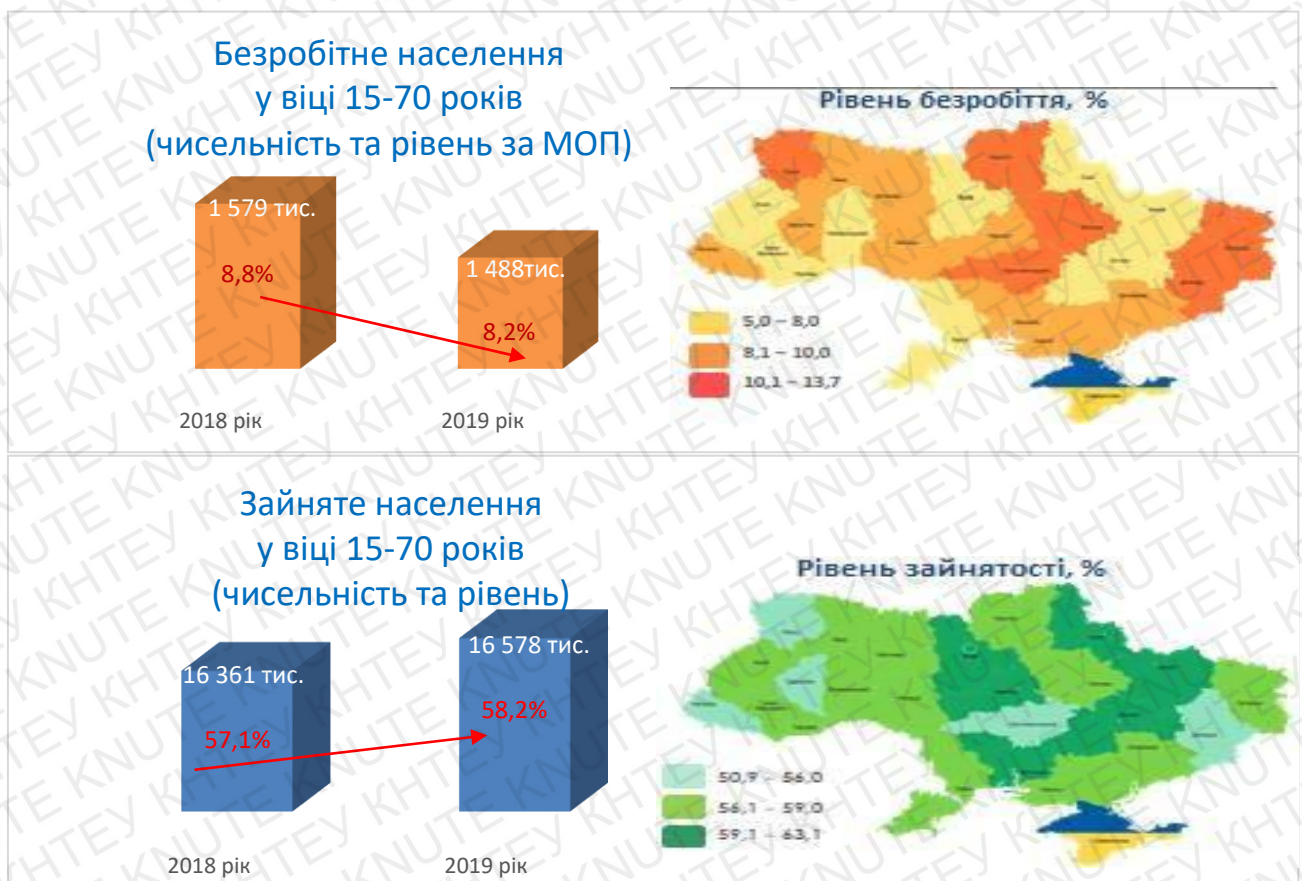

Рис. 2.1. Динаміка зайнятого населення та рівня зайнятості в Україні

Джерело: складено автором за [10]

Найвищий рівень праці та зайнятості спостерігався у м. Київ (63,1%), Харківській (62,1%), Сумській (59,8%) та Дніпропетровській (59,5%) областях, а найнижчий – у Волинській області та Донецькій (відповідно, по 50,9%). Підвищення рівня праці та зайнятості в цілому відбулося серед усіх вікових груп, за винятком осіб віком від 40 до 49 років, серед яких даний показник скоротився з 79,4% до 78,7%. Найвищий рівень зайнятості спостерігається серед громадян віком від 35 до 50 років (приблизно 80%), а найменший рівень – у осіб віком від 60 до 70 років (14%) та віком від 15 до 24 роки (31%). Низька зайнятість серед молоді обумовлена тим, що значна кількість людей цього віку навчається та не входить до складу робочої сили. Підвищення обсягів рівня праці та зайнятості відбулося як у міських поселеннях, так і у сільській місцевості. У міських поселеннях кількість зайнятого населення у віці від 15 до 70 років збільшилася на 143 тис. осіб (до 11,4 млн), а рівень зайнятості зріс з 58,1% до 59,1%. У сільській місцевості - кількість зайнятого населення збільшилася на 74 тис. осіб (до 5,2 млн осіб), а рівень зайнятості зріс з 55,0% до 56,2%. На ринку зараз спостерігаються гендерні особливості. Якщо серед громадян чоловічої статі кількість зайнятих від 15 до 70 років збільшилася на 205 тис. осіб, то серед жіночої статі підвищився всього на 12 тис. осіб. Враховуючи цю інформацію, розуміємо якщо серед чоловіків рівень зайнятості становить 64,0%, то серед жінок – лише 52,9%. Кількість громадян віком від 15 до 70 років, зайнятих у неформальному секторі економіки, у 2019 році, у порівнянні з 2018 роком, відбулося відчутне скорочення на 81 тис. осіб та становила 3,5 млн. Серед працюючих у кожного п'ятого не були зареєстровані трудові відносини. Серед видів економічної діяльності, найбільш 2 поширеною неформальна зайнятість була у сільському, лісовому та рибному господарствах (42%), в оптовій та роздрібній торгівлі, ремонті автотранспортних засобів (17%), а також у будівництві (17%). Найбільшою питома вага зайнятих у

неформальному секторі економіки була у Миколаївській, Івано-Франківській, Херсонській, Рівненській, Чернівецькій областях від 34% до 49%, а найменшою – у Київській, Харківській та Полтавській областях (10%-11%) (рис 2.2.).

Кількість та частка громадян у віці 15-70 років, зайнятих у неформальному секторі

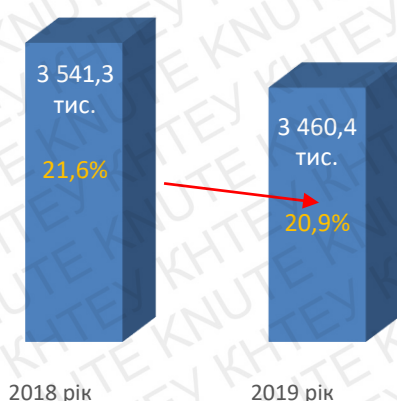

Рис. 2.2. Динаміка зайнятого населення та рівня зайнятості у неформальному секторі за 2018-2019 рр.

Джерело: складено автором за [10]

Чисельність безробітних (за методологією МОП) у віці 15-70 років у 2019 році, у порівнянні з 2018 роком, знизилась на 91 тис. та становила 1,5 млн. Рівень безробіття (за методологією МОП) знизився з 8,8% до 8,2% робочої сили. В усіх регіонах країни скоротився рівень безробіття. Низький рівень безробіття спостерігався у Харківській області (5,0%), м. Києві (5,8%), Одеській та Київській областях (відповідно, по 5,9%), а високий – у Луганській (13,7%), Донецькій (13,6%), Кіровоградській (11,0%), Полтавській та Волинській областях (по 10,6%). (рис. 2.5).

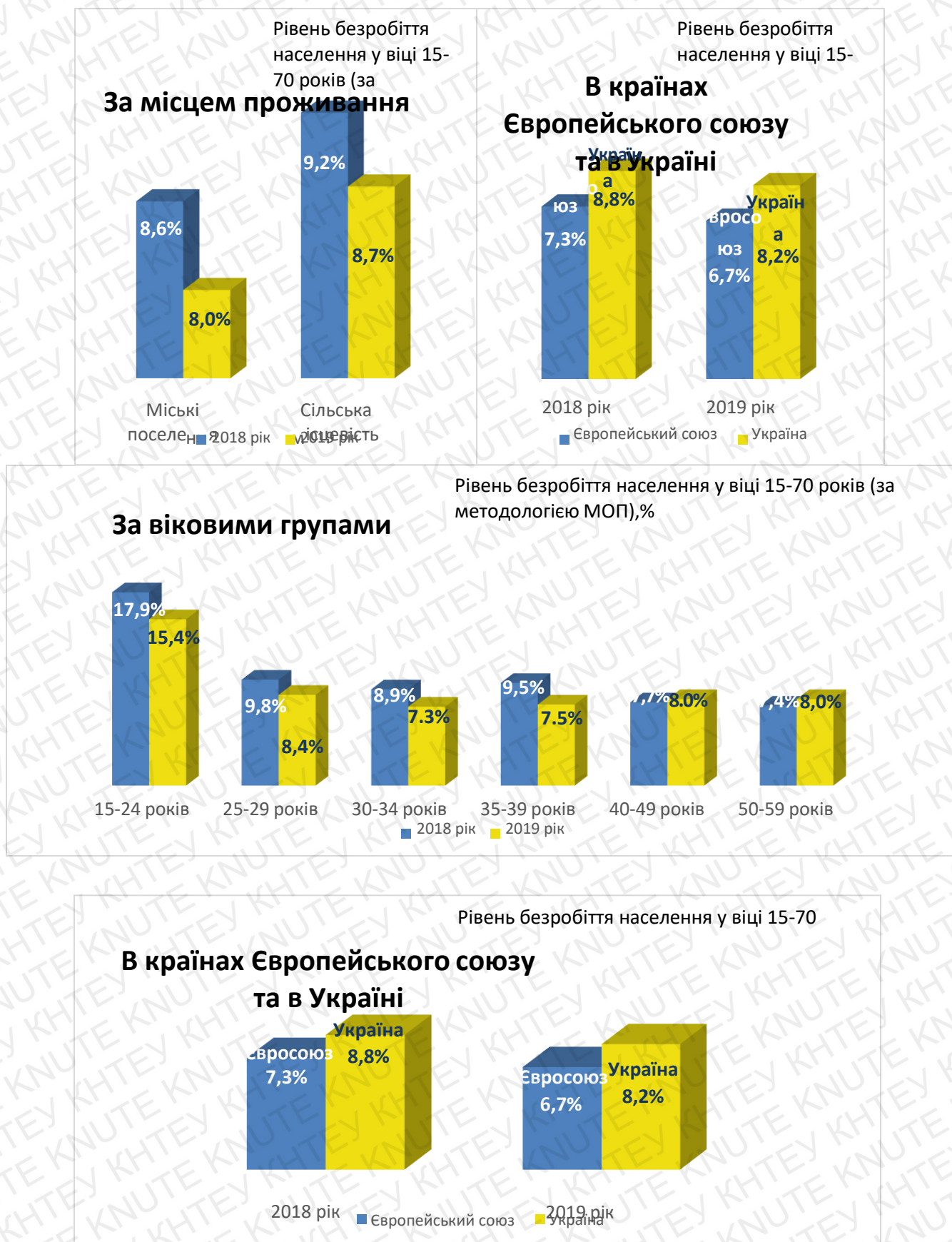

Рис. 2.5. Структура безробіття в Україні за 2018-2019 рр.
Джерело: складено автором за [10]

Віком від 15 до 39 років рівень безробіття значно скоротився, тим часом люди віком 40-49 років рівень безробіття зріс з 7,7% до 8,4%, серед осіб 50-59 років – з 7,4% до 8,0%. Особи, вік яких досяг 30-34 роки мали самий низький рівень безробіття (7,3%), а серед молоді до 25 років показник становив 15,4% робочої сили відповідного віку (майже удвічі вище, ніж серед усього населення). Слід зазначити, що порівнюючи рівень безробіття в нашій країні та країнах Європейського союзу, ми маємо вищий за середній показник, який знизився з 7,3% до 6,7%, зокрема серед молоді у віці до 25 років – з 15,2% до 14,4% робочої сили відповідного віку. Зменшення обсягів незайнятих громадян відбулося не тільки в містах різного масштабу, але й у сільській місцевості. Враховуючи вік від 15 до 70 років кількість безробітних у містах зменшилася на 68 тис. (до 995 тис. осіб), а безробіття знизилося з 8,6% до 8,0%. Беручи до уваги сільську місцевість – спостерігаємо зменшення безробітності на 23 тис. осіб (до 493 тис. осіб), рівень безробіття скоротився 9,2% до 8,7%. Враховуючи стать, то чоловіча переживає скорочення, а жіноча – зростання обсягів незайнятості. Серед чоловіків кількість безробітних знизилася на 135 тис. осіб (до 808 тис. осіб), а рівень безробіття скоротився з 10,0% до 8,5%. При цьому, серед жінок, які стали безробітними підвищилася на 44 тис. осіб (до 680 тис. осіб), а рівень безробіття зріс з 7,4% до 7,9%.

У 2019 р. кількість роботодавців, які співпрацювали з центрами зайнятості, збільшилася на 7% та становила 86 тисяч. Зростання відбулося майже по всій території. Кількість вакансій у базі даних державної служби зайнятості, у порівнянні з 2018 року, збільшилася на 10% до 359 тис. одиниць. Зростання кількості вакансій відбулося у більшості регіонів (рис. 2.7).

Рис. 2.7. Динаміка зростання вакансій в Україні за 2018-2019 рр.

Джерело: складено автором за [10]

Кількість осіб, працевлаштованих за сприяння державної служби зайнятості зросла на 12% та становила 197 тис. осіб, зокрема, 53% були працевлаштовані оперативнo до надання статусу безробітного.

З числа колишніх безробітних 36% знайшли роботу у сільському, лісовому та рибному господарстві; 16% – у переробній та добувній промисловості; 15% – в оптовій та роздрібній торгівлі, ремонті.

Кількість безробітних, працевлаштованих на нові робочі місця з компенсацією роботодавцю витрат в розмірі єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, зросла на 80% та становила 4,5 тис. осіб (1,8 тис. осіб, які недостатньо конкурентоспроможні на ринку праці та 2,7 тис. осіб, які працевлаштовані суб'єктами малого підприємства в пріоритетних видах економічної діяльності).

За сприяння державної служби зайнятості забезпечено тимчасову зайнятість 56 тис. громадян (7 тис. осіб взяли участь у громадських роботах та 49 тис. осіб в інших роботах тимчасового характеру), що на 8% більше ніж

у січні-березні 2018 року. Найбільш поширені види громадських робіт: допомога сім'ям учасників АТО, супровід інвалідів по зору, роботи на об'єктах соціальної сфери, відбудова історичних пам'яток тощо.

Кількість осіб, охоплених профорієнтаційними послугами у січні-березні 2019 року становила 1,1 млн осіб, з яких 466 тис. осіб мали статус зареєстрованого безробітного, 380 тис. осіб, що навчаються у навчальних закладах різних типів, з них учні загальноосвітніх шкіл становили 348 тис. осіб.

Ваучер на навчання та підвищення кваліфікації у січні-березні 2019 року отримали 434 особи (у січні-березні 2018 року – 172 особи).

Завдяки оперативному працевлаштуванню, кількість безробітних станом на 1 квітня 2019 року, у порівнянні з відповідною датою 2018 року, скоротилася на 7% та становила 341 тис. осіб.

Станом на 1 квітня 2019 року допомогу по безробіттю отримували 283 тис. осіб, що на 6% менше, ніж на 1 квітня 2018 року.

Структура зареєстрованих безробітних станом на 1 квітня 2019 року.

За статтю: у загальній кількості зареєстрованих безробітних, чоловіки становили – 151 тис. осіб (або 44%), жінки – 190 тис. осіб (або 56%). За віковими групами: 30% зареєстрованих безробітних були у віці до 35 років; 28% – у віці від 35 до 45 років; 42% – у віці понад 45 років.

За освітою: 44% зареєстрованих безробітних мали вищу освіту, 37% – професійно-технічну, 19% – загальну середню освіту.

За видами економічної діяльності: серед зареєстрованих безробітних 27% раніше були зайняті у сільському, лісовому та рибному господарстві,

16% – у сфері торгівлі; 15% – у переробній промисловості; 12% – у державному управлінні, обороні, обов'язковому соціальному страхуванні.

За професійними групами, серед зареєстрованих безробітних переважають робітники з обслуговування, експлуатації устаткування та машин (18%); працівники сфери торгівлі та послуг (15%); представники найпростіших професій (15%) та вищі державні службовці, керівники (14%).

На 1 квітня 2019 року кількість вакансій, заявлених роботодавцями до державної служби зайнятості, у порівнянні з 1 квітня 2018 року, зросла на 8% та становила 100 тис. одиниць. Крім того, у базі даних служби зайнятості містилася інформація про 31 тис. пропозицій роботи, отриманих з інших джерел.

Середній розмір заробітної плати у вакансіях становив 5,9 тис. грн., що на 1,1 тис. грн. (21%) більше, ніж на 1 квітня 2018 року.

За видами економічної діяльності, більшість вакансій налічується у сільському, лісовому та рибному господарстві (20%); на підприємствах переробної промисловості (18%), у сфері торгівлі (12%) та на транспорті (10%).

За професійними групами, найбільший попит роботодавців спостерігається на робітників з обслуговування, експлуатації устаткування та машин (25%) та на кваліфікованих робітників з інструментом (21%).

У 2019 році послуги з посередництва у працевлаштуванні за кордоном надавали 511 суб'єктів господарювання (у 2018 році – 427 суб'єктів). Переважна більшість таких суб'єктів здійснювала діяльність в Одеській області (39%), у Донецькій, Херсонській, Дніпропетровській та Львівській областях та м. Київ - від 5% до 15%.

У 2019 році відповідними суб'єктами господарювання за кордоном було працевлаштовано 97,1 тис. громадян України, що на 16% більше, ніж у 2018 році. Переважна більшість громадян (73% або 70,8 тис. осіб) була працевлаштована за кордоном посередниками, які здійснювали діяльність в

Одеській області.

Із загальної чисельності працюючих за кордоном 92% складали чоловіки. Більше двох третин трудових мігрантів була віком понад 30 років. Половину трудових мігрантів мали повну вищу освіту, третину – професійно-технічну освіту.

За тривалістю роботи: 66% трудових мігрантів укладали контракти на термін до 6 місяців, 30% – від 6 місяців до 1 року, та 4% - понад 1 рік.

За видами економічної діяльності до виїзду за кордон майже 40% трудових мігрантів з України працювали у сфері транспорту, складському господарстві, поштовій та кур'єрській діяльності, 12% - у переробній промисловості; 11% - у будівництві.

На момент виїзду за кордон 37% трудових мігрантів працювала на низькокваліфікованих роботах; 17% - робітниками з обслуговування, експлуатації та складання устаткування та машин; 13% - займали посади фахівців; відповідно, по 8% - працювали у сфері торгівлі та послуг, а також на місцях кваліфікованих робітників з інструментом.

Отже стан, який склався на ринку праці України в умовах фінансово-економічної кризи, є наслідком недостатньо ефективного поєднання економічних реформ і державної політики зайнятості населення. Заходи, вжиті для оздоровлення економіки, створення умов для продуктивної праці, робочих місць не є адекватними реальній ситуації. Політика зайнятості формується без уяви про цілісну модель, якої треба досягти в перспективі. Значна частина працездатного населення внаслідок відсторонення державних органів від процесів їх професійної адаптації просто не підготовлена до роботи в ринкових умовах. Психологічний дискомфорт, невпевненість у завтрашньому дні погіршують загальну атмосферу у суспільстві, посилюють соціальну напругу. Рівень професійного навчання та його напрямки не відповідають сучасним вимогам і потребам ринку

праці. При цьому організоване навчання не завжди провадиться за професіями, що мають попит на ринку праці. Не прискорились процеси модернізації застарілих робочих місць на підприємствах, повільними темпами здійснюється залучення внутрішніх і зовнішніх інвестицій у розвиток регіонів, на модернізацію застарілих, і створення нових високопродуктивних робочих місць. Відбувається старіння робочої сили. Не забезпечено раціональної структури зайнятості та відповідності ринку освітніх послуг потребам економіки.

2.2. Напрями удосконалення державної політики у сфері зайнятості України

Рішення, яке покращить державну політику зайнятості – це пошук шляхів удосконалення державного управління зайнятістю в умовах фінансово-економічної кризи, необхідності витратити ресурси на ведення війни на Сході країни та помилок у державній політиці зайнятості останнім часом поглиблюється криза ринку праці, що характеризується падінням рівня зайнятості населення; зниженням показника середньооблікової кількості штатних працівників підприємств, організацій та установ; зростання масштабів тіньової зайнятості; критичне зниження показника розміру заробітної плати (Україна продовжує займати останні рядки в Європі).

Швидке старіння населення, скорочення кількості осіб працездатного віку, зовнішню трудову міграцію та значні масштаби внутрішнього переміщення мешканців Криму, Донецької та Луганської областей – це всі демографічні процеси, які впливають на негативну тенденцію у сфері.

В першу чергу держава має оцінити наскільки зараз є дієвими методи і підходи для боротьби з нелегальною зайнятістю і чи є ці методи стимулом в майбутньому не порушувати законодавство у сфері зайнятості. Також на

сьогоднішній день залишається високим рівень тінізації економічної активності України. Саме вона є вагомою перешкодою соціально-економічного розвитку України, оскільки це явище деформує розвиток ринку праці та призводить до збільшення офіційного безробіття. Відповідно, актуалізується потреба в удосконаленні засобів державної політики в період коронавірусу та економічної кризи, яка повинна стимулювати зайнятість та зменшити тіньовий ринок праці в Україні [11, с. 262].

Формування державної політики зайнятості - важливе завдання для органів державного управління, сутність діяльності виявляється тоді, коли вона набуває характеру ефективних управлінських рішень або дій, які зможуть вирішувати основні проблеми суспільства і держави. Що стосовно втручання в економіку і соціальну сферу країни, ця політика надає визначеності системі пріоритетів та дає змогу розрізняти та усвідомити засоби та цілі досягнення успішного державного управління. Але кожному етапу розвитку суспільства відповідає певна концепція зайнятості, оскільки вона роз'яснює процеси функціонування суспільства. Тому концепція політики зайнятості не є чимось незмінним, і її пріоритети, напрями розвитку та інші аспекти повинні мати мінливість [12, с. 217].

Аналіз функцій державного управління у сфері зайнятості підтверджує, що в сучасній реальності деякі функції державного управління в цій галузі майже не виконуються, а деякі потребують вдосконалення. Як результат, система управління державною зайнятістю повинна бути вивільнена від своїх незвичних функцій на державному, регіональному та місцевому (місцевих) рівнях, при цьому зосереджуючись на наданні населенню якісних послуг служб зайнятості, які їм потрібні або можуть знадобитися в процесі формування об'єктивних процесів розвитку ринку праці з метою реформування національної економіки.

Слід згадати, що формування українського трудового законодавства відбувалось в основному на першій фазі ринкових реформ, тому деякі його норми і положення вже застаріли і в даний час не відповідають стратегічним напрямкам політики зайнятості. Для підвищення ефективності державного управління процесом зайнятості важливо, щоб правові норми, що регулюють дії держави на ринку праці поєднували як внутрішню: інвестиції, кредитно-грошову, податкову і бюджетну політику, так і зовнішню з політикою зайнятості та відповідальність за ті заходи, які були недостатньо ефективні при зростанні безробіття. Необхідно також підсилити та розробити правові норми, які б допомогли безробітним вибрати цікаву роботу та підвищувати їх конкурентоспроможність. Однак перш, ніж вносити будь-які зміни до законодавчої бази, слід спочатку ретельно проаналізувати очікуваний позитивний вплив цих змін порівняно з потенційними витратами від впровадження. Для ефективного забезпечення зайнятості слід дотримуватись гармонізації законодавства про зайнятість з міжнародними стандартами по вирішенню питань безробіття. [13, с. 11].

Економіка України увійшла у фазу зниження економічної активності, так званої рецесії. В наслідок цього ми отримали погіршення показників дохідності виробництва, спад економіки, девальвації. Роботодавці наголошують, що на виробництвах можливе скорочення, а рівень зарплат протягом найближчого часу в найкращому випадку залишиться тим самим. Тому державі потрібно заздалегідь підготуватися до можливих змін в економіці й подбати про нормативно-правове забезпечення для працюючих і безробітних громадян. Необхідність визначення категорій працюючих громадян, їхніх гарантій, прав і обов'язків, допоможе уникнути важкої кризи у сфері зайнятості населення.

З 1 січня 2015 року відбулися довгоочікувані, важливі зміни в галузі трудового законодавства, стосовно набрання чинності Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реформування

загальнообов'язкового державного соціального страхування та легалізації фонду оплати праці» № 77-VIII від 28.12.14 року (далі Закон № 77-VIII). Законом № 77-VIII вносяться зміни до ряду законодавчих актів України [14].

Зокрема, до Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності», який закріплено у Законі України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування», він передбачає створення Фонду соціального страхування України шляхом об'єднання Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань і Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності.

Зміни, які були внесені до Кодексу законів про працю України, впливають на нові правила щодо допуску працівника до роботи та запровадження фінансових санкцій для юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців за порушення законодавства про працю.

Статтю 241 було виключено з Кодексу Законів про Працю, змусивши підприємців зареєструвати письмовий трудовий договір у Державному центрі зайнятості за місцем проживання протягом тижня, після фактичного прийому працівника на роботу у порядку, визначеному ЦОВВ. А частину третю статті 24 виклали в такій редакції: «Працівник не може бути допущений до роботи без укладення трудового договору, що повинен бути здійсненим вказівкою чи розпорядженням власника або уповноваженого ним органу, та інформувати Центральний Орган Виконавчої Влади з питань забезпечення формування та реалізації державної політики з адміністрування єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування про прийняття працівника на роботу в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України». Із цього можна зробити висновок, що роботодавці більше не повинні реєструвати трудові договори в центрі зайнятості, тобто

працівнику залишається лише видати дозвіл на роботу за розпорядження власника(або уповноваженого органу) та повідомити центральний орган виконавчої влади з адміністрування єдиного внеску про прийняття працівника.

Що стосовно фінансових санкцій за порушення законодавства про працю, то Законом № 77-VIII внесені зміни у Статтю 265 КЗпП. Тепер юридичні та фізичні особи-підприємці, які використовують найману працю, несуть відповідальність у вигляді штрафу в разі:

- фактичного допуску працівника до роботи без оформлення трудового договору (контракту), оформлення працівника на неповний робочий час у разі фактичного виконання роботи повний робочий час, установлений на підприємстві та виплати заробітної плати (винагороди) без нарахування та сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування та податків - у тридцятикратному розмірі мінімальної заробітної плати, встановленої законом на момент виявлення порушення, за кожного працівника, щодо якого скоєно порушення [14];

- порушення встановлених строків виплати заробітної плати працівникам, інших виплат, передбачених законодавством про працю, більш як за один місяць, виплата їх не в повному обсязі – у трикратному розмірі мінімальної заробітної плати, встановленої законом на момент виявлення порушення;

- невиконання мінімальних державних гарантій мінімальної винагороди за працю – в десять разів перевищує встановлену законодавством мінімальну заробітну плату на момент виявлення порушення для кожного працівника, відносно якого було скоєно порушення;

- порушення інших вимог законодавства про працю – у розмірі мінімальної заробітної плати.

Не менш важливим є посилення відповідальності за неподачу звітності та несплату єдиного внеску та збільшено розмір штрафів. З 1 січня 2015 року Законом України від 28.12.2014 року № 77- III частину 11 статті 25 Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування» за неподання, несвоєчасне подання, подання не за встановленою формою звітності з ЄСВ [14]. Частково проаналізувавши деякі зміни у трудове законодавство, можна зробити висновок, що ці зміни мають ряд покращень, але і є деякі нововведення, які навпаки збільшать фіскальний тиск з боку держави для бізнесу, що не припустимо в період економічної кризи. Тільки з часом стане зрозуміло чи будуть ці зміни ефективні, але паралельно є ще ряд невирішених питань зайнятості. Якщо проаналізувати функції державного управління у сфері зайнятості, можна зробити висновок, що на даний момент деякі функції державного управління у цій галузі практично не виконується, а деякі потребують вдосконалення. Система органів державного управління у сфері зайнятості повинна бути звільнена від своїх незвичних та невластивих функцій на державному, регіональному та місцевому(локальному) рівнях, одночасно концентруючись на пропонуванні та наданню державних послуг у сфері зайнятості, в потребі яких знаходиться громадяни, які прагнуть розвиватися. Зміни в системі управління зайнятістю, незалежно від причин, будуть поганої якості, якщо вони не торкнуться проблеми відбору, освіти та раціонального використання людських ресурсів. Структура центрів зайнятості повинна включати не лише фахівців з працевлаштування, звільнення, профорієнтації, а й економістів, які мають знання ринкової економіки, моделювання та прогнозування її процесів.

Працівники служб зайнятості повинні мати такий рівень підготовки та кваліфікації, що дозволяє їм бути готовим до змін, приймати та реагувати на різні загрози та виклики, а також приймати рішення, що відповідають змінам та невизначеності.

Основним завданням сьогодення державного управління в процесі

зайнятості має бути зосередження вирішення соціальних проблем на розширенні ринку праці, а це вимагає чіткої організації підтримки у наданні або пошуку роботи для всіх, хто хоче працювати. І лише комплексне вирішення ряду проблем може призвести до успіху. Загальний зміст діяльності центру у реалізації політики зайнятості повинен відображати увесь спектр державних активних та пасивних заходів, що відбуваються на ринку та найефективніші методи та прийоми державного управління з урахуванням особливостей конкретного регіону.

Також важливим чинником зниження соціальної напруженості між владою та найбільш уразливими прошарками населення у період економічної кризи має стати підтримка малого та середнього бізнесу.

Прошарок людей, які займаються підприємництвом, становить зараз одне із основних джерел забезпечення соціально-економічної активності населення. Мета державної підтримки підприємництва має полягати у створенні умов для структурних змін в економіці України; забезпеченні сталого позитивного розвитку суспільства, поповненні бюджету; формуванні умов для забезпечення зайнятості населення України, запобігання безробіттю, створення нових робочих місць тощо.

Органи державного управління повинні гарантувати всім підприємцям, незалежно від вибраних ними організаційних форм підприємницької діяльності, рівні права і створити рівні можливості для доступу до матеріально-технічних, фінансових, трудових, інформаційних, природних й інших ресурсів.

Необхідно чітко визначити загальну, галузеву і регіональну потреби в робочих місцях як на поточний період, так і на перспективу.

ВИСНОВКИ

Отже, за результатами дослідження можемо зробити такі висновки:

1. Напрями державної політики в сфері зайнятості населення охоплюють всі сфери ринку праці таким чином, аби найбільш ефективно здійснювати вирішення проблем безробіття і зайнятості є для комплексного перетворення економіки держави. На наш погляд, в сучасних умовах розвитку економіки і суспільства пріоритетними напрямками політики в сфері зайнятості є здійснення заходів і створення умов, що сприяють зростанню зайнятості молоді, підвищення її мобільності, а також підтримку трудової і підприємницької ініціативи молоді, сприяння розвитку її здібностей до продуктивної, творчої праці, оскільки для сучасної економіки важливе значення має відтворення молодого кадрового потенціалу, що визначає якісний склад робочої сили на довгостроковий період. Виходячи з наведених ознак державну політику в сфері зайнятості можна визначити як комплексну складну систему економічних, правових і соціальних заходів, принципів та інших елементів, які спрямовані на забезпечення повної та ефективної реалізації громадянами свого права на працю, і які в сукупності утворюють відповідну її форму (модель), яка залежить від соціально-економічного розвитку держави та конкретних історичних умов. Регулювання зайнятості населення може здійснюватись у двох напрямках: через удосконалення державної політики доходів шляхом реформування системи оплати праці та системи оподаткування, а також через запровадження економічних важелів щодо активізації зайнятості населення, тобто заходів непрямого регулювання - інвестиційної, фінансово-кредитної, податкової політики. Необхідно сформувати такий комплексний ефективний механізм державного регулювання зайнятості населення, щоб на основі оптимального співвідношення діяльності всіх суб'єктів регулювання у цій сфері отримати запланований ефект. Досягнути цього на перспективу можна тільки шляхом перерозподілу функцій між цими суб'єктами, а здійснити - тільки за рахунок

функціональних обстежень органів державного управління у сфері зайнятості населення як постійного моніторингу їх функцій та організаційної структури.

2. Нормативно-правове регулювання організації праці та зайнятості має достатньо сильні позиції у визначенні політики заробітної плати, а важливим завданням держави й надалі має бути сприяння проведенню переговорів між основними соціальними силами суспільства для врегулювання соціально-трудових відносин, запобігання масовим трудовим конфліктам. Останнім часом уряд зробив кроки щодо підвищення рівня життя населення та посилення цільової спрямованості соціальних програм. Помітними стають позитивні зрушення на ринку праці (зменшення числа безробітних, створення нових робочих місць, підвищення соціальних виплат). Водночас залишається й низка проблем, що потребують термінового вирішення: ліквідація порушень законодавства про оплату праці, подальше підвищення основних соціальних гарантій і наближення їхнього рівня до прожиткового мінімуму, детінізація заробітної плати населення тощо. Рівень праці та зайнятості є показником добробуту суспільства. Головним завданням держави як представника інтересів суспільства є не перманентна боротьба з труднощами, створюваними соціально-економічною політикою самої ж держави, а професійно грамотне розроблення концепції соціально-економічної політики і послідовне впровадження ефективного механізму забезпечення своєчасної виплати заробітної плати та її відповідний рівень в умовах формування ринкової економіки України.

3. Ситуація, яка склалась на ринку праці України в умовах фінансово-економічної кризи, є наслідком недостатньо ефективного поєднання економічних реформ і державної політики зайнятості населення. Заходи, вжиті для оздоровлення економіки, створення умов для продуктивної праці, робочих місць не є адекватними реальній ситуації. Політика зайнятості формується без уяви про цілісну модель, якої треба досягти в перспективі. Значна частина працездатного населення внаслідок відсторонення

державних органів від процесів їх професійної адаптації просто не підготовлена до роботи в ринкових умовах. Психологічний дискомфорт, невпевненість у завтрашньому дні погіршують загальну атмосферу у суспільстві, посилюють соціальну напругу. Рівень професійного навчання та його напрямки не відповідають сучасним вимогам і потребам ринку праці. При цьому організоване навчання не завжди провадиться за професіями, що мають попит на ринку праці. Не прискорились процеси модернізації застарілих робочих місць на підприємствах, повільними темпами здійснюється залучення внутрішніх і зовнішніх інвестицій у розвиток регіонів, на модернізацію застарілих, і створення нових високопродуктивних робочих місць. Відбувається старіння робочої сили. Не забезпечено раціональної структури зайнятості та відповідності ринку освітніх послуг потребам економіки.

4. Проведене дослідження вказує на недосконалість діяльності органів державної влади у сфері регулювання праці та зайнятості в Україні. В найпершу чергу воно стосується необхідності удосконалення інституційно-правових засад функціонування Державної служби зайнятості. Відсутність чітко визначеної мети, розгорненого викладу задач Державної служби зайнятості, в тому числі тих, що враховують нові тенденції і реалії ринку праці, роблять діючі положення щодо регулювання роботи Державної служби зайнятості в значній мірі формальними. Удосконалення регулювання зайнятості населення має здійснюватися на основі чітко визначеної мети, розгорненого викладу завдань та функцій органів державної влади з орієнтацією на найбільш повну їх відповідність стратегічним завданням розвитку України, новим реаліям ринку праці та новим тенденціям зайнятості.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- 1) Чорна Л.О. Стаття: Концепція регіональної політики зайнятості населення // наукове фахове видання "Ефективна економіка" №6 С. 1-4
- 2) Електронний ресурс:
https://pidruchniki.com/13281022/politekonomiya/derzhavna_politika_zaynyatosti_naselennya_vpliv_rozshirene_vidtvorennya_robochoyi_sili
- 3) Маршавін Ю.М. Державна політики зайнятості в Україні: необхідність перезавантаження // Демографія, економіка праці, соціальна економіка і політика, 2016. С – 679 – 685.
- 4) Білан Ю.В. Державна політика у сфері зайнятості населення // Економіка і соціальний розвиток 2014. С – 60-66.
- 5) Про Міністерство соціальної політики України: Положення від 17.06.2017 №423
URL:– режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/423-2015-%D0%BF>
- 6) Про затвердження Положення про державну службу зайнятості: Мінсоцполітики України; Наказ, Положення від 15.12.2016 № 1543 – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1723-16> ;
<https://www.dcz.gov.ua/storinka/pro-sluzhbu>
- 7) Кицак Т. Г. Колективно-договірне регулювання оплати праці: проблеми та напрями удосконалення / Кицак Т. Г., Коваленко І. Ф. // Соціально-трудові відносини: теорія та практика, 2018. – № 1. – С. 162–170.
- 8) Новікова О.Ф., та ін. Інституційне забезпечення державної політики у сфері праці та зайнятості: напрями удосконалення / О.Ф. Новікова, Л.М. Логачова // Економічний вісник Донбасу, 2018. - № 1 (51). - С. 109-117
- 9) Чаплай І. В. Організаційно-правові аспекти адаптації механізму державного управління в Україні до європейських стандартів / І. В. Чаплай // Інвестиції: практика та досвід, 2018. - №16. – С. 154-156
- 10) Про зайнятість населення: Закон України від 05.07.2012 № 5067-VI – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5067-17>

- 11) Літинська В.А. Державне регулювання зайнятості населення в Україні / В.А.Літинська / Економічний вісник Донбасу, 2013. - № 3. - С.260-263.
- 12) Прилиппо С.М. Колективні угоди як результат соціального партнерства (сучасний стан і перспективи розвитку) : [моногр.] / С.М. Прилиппо, О.М. Ярошенко, Н.М. Клименчук. - Х. : ФІНН, 2011.-256 с.
- 13) Арсеєнко А. Г. Економіка в умовах сучасних трансформацій / А. Г. Арсеєнко // Економіка та прогнозування, 2018. - №1. – С. 7-16
- 14) Про оплату праці: Закон України від 24.03.1995 № 108/95-ВР URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/108/95-%D0%B2%D1%80>
- 15) Антонюк В.П., та ін. Інституційне забезпечення державної політики у сфері праці та зайнятості: напрями удосконалення / В. П. Антонюк, Л. В. Щетініна // Економічний вісник Донбасу, 2018. - №1. – С. 67-72
- 16) Арсеєнко А. Г. Економіка в умовах сучасних трансформацій / А. Г. Арсеєнко // Економіка та прогнозування, 2018. - №1. – С. 7-16
- 17) Бабич Д. В. Інструменти державного регулювання зайнятості / Д. В. Бабич, С. М. Бабич // Социальная экономика, 2016. - № 1. - С. 94-10
- 18) Білан Ю. В. Державна політика у сфері праці та зайнятості населення / Ю.В. Білан, П.Г. Байдецький // Наукові праці Національного університету харчових технологій. - 2015. - Т. 21, № 1. - С. 60-67.
- 19) Божко В.М. Теорія правового регулювання оплати праці [Текст] : автореф. дис. ... д-ра юрид. Наук : 12.00.05 / В. М. Божко; Нац. акад. наук України, Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К., 2013. – 40 с.
- 20) Бойко М. Д. Порівняльне трудове право / М. Д. Бойко. – К.: Олан, 2006. –381 с.
- 21) Болотіна Н. Б. Трудове право України: підручник, - 4-те вид., стер / Н. Б. Болотіна. - К. : Вікар, 2006. - 725 с.

- 22) Бурлай Т. В. Актуальні проблеми зайнятості в новоінтегрованих країнах ЄС: уроки для України / Т. Бурлай // Економіка і прогнозування. – 2012. – №2. – С. 71-85.
- 23) Гонта В.Ю. Проблеми сучасного законодавства у сфері захисту прав працівників / В.Ю. Гонта // Актуальні проблеми права, 2013. – №2. – С. 36-41.
- 24) Грекова М.М. Пріоритетні напрями удосконалення трудового законодавства України / М.М. Грекова // Форум права, 2012. - №2 . - С.154-160
- 25) Гургула О. М. Зарубіжний досвід регулювання зайнятості населення та можливості його використання в Україні / О. М. Гургула // Науковий вісник Херсонського державного університету. Сер. : Економічні науки. - 2014. - Вип. 6(4). - С. 121-124.
- 26) Діяльність державної служби зайнятості у січні-березні 2019 року / Статистичні матеріали ДСЗ – URL: <https://www.dcz.gov.ua/analitics/view>
- 27) Дмитренко Ю. П. Трудове право України: підручник / Ю. П. Дмитренко. - К. : Юрінком Інтер, 2009. – 512 с.
- 28) Доброва Н. В. Проблеми легалізації заробітної плати в Україні / Н. В. Доброва // Вісник соціально-економічних досліджень, 2016. – № 60. – С. 213-221.
- 29) Дяченко М. І. Державне управління зайнятості населення регіону / М.І. Дяченко // Електронний журнал «Державне управління: удосконалення та розвиток», 2018. - №2. – URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1183>
- 30) Желіховська Ю. В. Охорона цивільних прав та інтересів працівників: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / Ю. В. Желіховська - К.: Знання, 2012. - 20 с.

- 31) Звонар Й. П. Активна політика зайнятості в країнах Європейського Союзу та можливості її застосування в Україні / Й. П. Звонар // Науковий вісник Мукачівського державного університету. Сер. : Економіка. - 2015. - Вип. 2(1). - С. 145-150
- 32) Іншин М.І. Принципи державної служби / М.І. Іншин // Актуальні проблеми права: теорія і практика: Зб. наук. праць. – Луганськ: Східноукраїнський національний університет ім. В. Даля, 2010. Вип. 16. – С. 11.
- 33) Карпич І. О. Правові аспекти соціальної політики у сфері праці та зайнятості населення / І. О. Карпич, О. О. Матрос // Молодий вчений, 2017. - № 9. - С. 373-376.
- 34) Кельман Л. М. Суб'єкти трудових правовідносин: проблемні питання / Л.М. Кельман // Право України. - 2011. - № 2. - С. 235-241.
- 35) Кисельова, О.І. Механізми державного регулювання зайнятості населення / О.І. Кисельова // Правові горизонти. - 2017. - Вип. 5(18). - С. 35-40.
- 36) Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності: Закон України від 15.09.1999 № 1045-XIV URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1045-14>
- 37) Прокопенко В. І. Трудове право України: підручник, видання 5-те, переробл. та доповн / В. І. Прокопенко. - Х. : Консул, 2012. - 528 с.
- 38) Проскуряков П.Д. Понятійний апарат учення про принципи трудового права : проблемні аспекти його становлення і розвитку / П.Д. Проскуряков // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності – 2009. – № 3. – С. 182-189
- 39) Прудіус Л.В. Європейські стандарти доброчесної державної служби / Л.В. Прудіус // Кадрова політика та публічна служба, 2016. - № 8(34). - С. 65–74.

- 40) Середньостроковий план пріоритетних дій Уряду до 2020 року (Проект) [Електронний ресурс] / Кабінет Міністрів України. - Режимдоступу:
<http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art.id=249629697&cat.id=246711250>.
- 41) Сільченко С. О. Трудовий договір і трудові правовідносини (до проекту нового Трудового кодексу України) / С. О. Сільченко // Підприємництво, господарство і право, 2014. - № 11. - С. 48- 53.
- 42) Сімутіна Я.В. Методи правового регулювання заробітної плати на сучасному етапі (правові проблеми) : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.05 «Трудове право; право соціального забезпечення» / Я.В. Сімутіна. - К., 2006. - 210 с.
- 43) Степакова Н. М. Теоретико-правові підходи до визначення системи джерел трудового права України / Н. М. Степакова // Форум права. – 2011. – № 2. – С. 858-863
- 44) Чехоева Н.М. Стандарти державної служби України: сучасний рівень та потреба в запозиченні європейського досвіду / Н.М. Чехоева // Юридичний вісник, 2017. - № 2(29). - С. 74–78.
- 45) Шашина М. В. Еволюція поняття ефективність державного управління / М. В. Шашина // Інвестиції: практика та досвід. - 2015. - № 4. - С. 39-42.
- 46) Шкіндюк І. Зарубіжний досвід вирішення проблем зайнятості і перспективи його застосування в Україні / І. Шкіндюк // Ефективність державного управління. Збірник наукових праць. – 2009. Вип. 21. – С. 151-158.
- 47) Шпарка І. І. Правове регулювання трудових відносин у сучасних умовах / І. І. Шпарка // Рубрика: Соціум. Наука. Культура, Право / URL: <http://intkonf.org/shparka-ii-pravove-regulyuvannya-trudovih-vidnosin-u-suchasnih-umovah>.

- 48) Грекова М.М. Пріоритетні напрями удосконалення трудового законодавства України / М.М. Грекова // Форум права, 2012. - №2 . - С.154-160
- 49) Бабич Д. В. Інструменти державного регулювання зайнятості / Д. В. Бабич, С. М. Бабич // Социальная экономика, 2016. - № 1. - С. 94-10
- 50) Білан Ю. В. Державна політика у сфері праці та зайнятості населення / Ю.В. Білан, П.Г. Байдецький // Наукові праці Національного університету харчових технологій. - 2015. - Т. 21, № 1. - С. 60-67.
- 51) Божко В.М. Теорія правового регулювання оплати праці [Текст] : автореф. дис. ... д-ра юрид. Наук : 12.00.05 / В. М. Божко; Нац. акад. наук України, Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К., 2013. – 40 с.
- 52) Бойко М. Д. Порівняльне трудове право / М. Д. Бойко. – К.: Олан, 2006. –381 с.

Київський національний торговельно-економічний університет
Кафедра публічного управління та адміністрування

РЕФЕРАТ
ВИПУСКНОЇ КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ

на тему:

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ ЗАЙНЯТОСТІ

Студента 4 курсу, 11 групи,
спеціальності 074 «Публічне
управління та адміністрування»
спеціалізації «Публічне
управління та адміністрування»

Бондарчука
Владислава
Віталійовича

Науковий керівник
доктор економічних наук,
доцент

Новікова
Наталя
Леонідівна

Гарант освітньої програми
кандидат економічних наук,
доцент

Головня
Юлія
Ігорівна

Київ 2020

Випускна кваліфікаційна робота складається зі вступу, двох розділів, висновків, списку використаних джерел (52 найменування). Основний зміст роботи викладено на 32 сторінках комп'ютерного тексту. Робота містить 4 рисунка, 3 таблиці.

Метою випускної кваліфікаційної роботи є вивчення теоретичних засад формування та реалізації державної політики у сфері зайнятості України та визначення напрямів щодо її вдосконалення.

Поставлена мета зумовила необхідність вирішення таких дослідницьких завдань:

- визначити сутність та цілі державної політики у сфері зайнятості;
- провести моніторинг та оцінювання державної політики зайнятості в Україні;
- дослідити нормативно-правове регулювання державної влади у сфері зайнятості;
- визначити напрями удосконалення державної політики у сфері зайнятості України.

Об'єктом дослідження є процес формування та реалізації державної політики у сфері України.

Предметом дослідження є теоретичні та прикладні аспекти формування та реалізації державної політики у сфері зайнятості України.

Для досягнення мети випускної кваліфікаційної роботи та вирішення поставлених завдань використано низку загальнонаукових та спеціальних методів дослідження. При написанні випускної кваліфікаційної роботи використовувалися як загальнонаукові, так і спеціальні економічні методи дослідження. Зміст державної політики у сфері зайнятості досліджувався за допомогою методу системного аналізу та порівняльно-правового методу.

Системно структурний метод застосовано для виокремлення елементів державного регулювання зайнятості. Також використання структурно-функціонального, формально-логічного методів дало змогу визначити перспективи удосконалення діяльності органів державної влади у сфері зайнятості.

Анотація

У випускній кваліфікаційній роботі висвітлені сутність та цілі державної політики у сфері зайнятості, висвітлено та проаналізовано нормативно-правове регулювання зайнятості населення, викладено пропозиції щодо удосконалення державної політики у сфері зайнятості.

Ключові слова: державна політика, сфера зайнятості.

Summary

The final qualification project is concerned with highlights the essence and goals of state policy in the field of employment, highlights and analyzes the legal regulation of employment, proposals for improving state policy in the field of employment.

Key words: state policy, employment sphere.

РЕЦЕНЗІЯ

на випускню кваліфікаційну роботу
студента Бондарчука Владислава Віталійовича
4 курсу ІІ групи денної форми навчання
спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування»
на тему «Державна політика зайнятості»

Випускна кваліфікаційна робота виконана на тему, яка є актуальною для Державної політики зайнятості в сучасних умовах мінливої економіки та пандемії коронавірусу, передбачає виявлення основних проблем, пов'язаних із розвитком ефективної політики зайнятості в Україні. Виконана робота за змістом відповідає завданню в повному обсязі. Студент продемонстрував достатній рівень володіння теоретичним матеріалом щодо обґрунтування теоретичних та аналітичних даних функціонування політики зайнятості України та вміння застосовувати цей матеріал у процесі реального дослідження.

Робота розкриває сучасний стан політики зайнятості України. В роботі проаналізовано діяльність Державного центру зайнятості України, охарактеризовано особливості, основні завдання та напрями реформування політики в цілому. Визначено основні проблеми та запропоновано шляхи щодо удосконалення функціонування політики зайнятості.

Якість оформлення випускної кваліфікаційної роботи можна вважати задовільною. Основні вимоги щодо оформлення матеріалу враховані. Слід відзначити деякі несуттєві порушення стилю викладення матеріалу, який в окремих місцях роботи є ненауковим. В цілому матеріал роботи викладено послідовно і логічно.

Випускна кваліфікаційна робота рекомендується до захисту.

Рецензент

Александр Бугай
доцент кафедри державного управління
Державної школи адміністративного управління

Мешинський

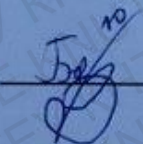
Завідувачу кафедри публічного
управління та адміністрування
Новіковій Н.Л.

Заява

Я, Бондарчук Владислав Віталійович, повідомляю, що за результатами проведення самостійної перевірки з використанням програмно-технічних засобів у наданій випускній кваліфікаційній роботі на тему: «Державна політика у сфері зайнятості» не міститься елементів академічного плагіату. У випадках використання прямих запозичень з друкованих та електронних джерел, вказані відповідні посилання.

Робота для перевірки надається у друкованому та електронному варіантах. Електронна версія моєї роботи ідентична з друкованою.

«8» червня 2020 року

 (підпис)

Отчет #3556517

Антиплагиат > Проверить уникальность текста

Система проверки

Antiplagius

Антиплагиат.РУ

Антиплагиат.ВУЗ

Text.ru

Etxt.ru

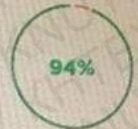
Руко-текст

Проверка текста 2020.05.19 01:37:39

Номер отчета: 3556517
Тип документа: TXT
Символов в тексте: 4592
Слов в тексте: 631
Число предложений: 20

Система проверки

Уникальность 94.6%
Заемствования 5.40%

± Скачать отчет

Поделиться

Отчет #3556627

Антиплагиат > Проверить уникальность текста

Система проверки

Antiplagius

Антиплагиат.РУ

Антиплагиат.ВУЗ

Text.ru

Etxt.ru

Руко-текст

Проверка текста 2020.05.19 01:42:47

Номер отчета: 3556627
Тип документа: TXT
Символов в тексте: 6501
Слов в тексте: 894
Число предложений: 35

Система проверки

Уникальность 90.8%
Заемствования 9.20%

± Скачать отчет

Поделиться

Отчет #3556669

Антиплагиат > Проверить уникальность текста

Система проверки

Antiplagius

Антиплагиат.РУ

Антиплагиат.ВУЗ

Text.ru

Etxt.ru

Руко-текст

Проверка текста 2020.05.19 01:45:47

Номер отчета: 3556669
Тип документа: TXT
Символов в тексте: 10787
Слов в тексте: 1663
Число предложений: 37

Система проверки

Уникальность 94.02%
Заемствования 5.98%

± Скачать отчет

Поделиться

Отчет #3556717

Антиплагиат > Проверить уникальность текста

Система проверки

Antiplagius

Антиплагиат.РУ

Антиплагиат.ВУЗ

Text.ru

Etxt.ru

Руко-текст

Проверка текста 2020.05.19 01:49:18

Номер отчета: 3556717
Тип документа: TXT
Символов в тексте: 10706
Слов в тексте: 1543
Число предложений: 29

Система проверки

Уникальность 90.18%
Заемствования 9.82%

± Скачать отчет

Поделиться

Унікальність: 85.42%

www.dcz.gov.ua/storinka/pro-službu
[uk.wikipedia.org/wiki/Державна служба за...](http://uk.wikipedia.org/wiki/Державна_служба_за_)

9%
7%

Подробнее

Проверка орфографии

Пожалуйста, подождите, текст проверяется на орфографию. Завершено на 25%

Подсвечено: Неуникальные фрагменты

1.1. Теоретичні аспекти та механізм роботи державних органів служби зайнятості

Починаючи досліджувати цю тему слід знати те, що Державна політика зайнятості виникла як складовий елемент соціальної політики, а потім стала невід'ємною частиною добробуту держави. Складається вона з трьох рівнів: державний, регіональний і місцевий(локальний).[1]

Время проверки уникальности: 19.05.2020 2:01 (UTC +02:00)

Проверка уникальности

Унікальність: 100.00%

Получить ссылку на проверку
Задублировать уникальность
Получить кнопку уникальности

Подробнее

Проверка орфографии

В тексте найдено 238 ошибок:

- а
- Сьогодні
- згідно

Подробнее

SEO-анализ текста

Всего символов: 7395
Без пробелов: 6501
Количество слов: 895

Заполненность: 33%
Вода: 3%
Замена символов: 2953

Подробнее

1.2. Правове регулювання зайнятості населення

Це здійснюваний державою за допомогою всіх юридичних засобів владний вплив на соціальні відносини в сфері зайнятості населення з метою їх упорядкування, закріплення, охорони та розвитку. У процесі такого впливу безпосередньо реалізуються усі спеціальні-соціальні функції права. Сьогодні, згідно із законодавством, правове регулювання праці та зайнятості здійснюється державним і договірним методами [7, с. 165]. Нормативно-правове забезпечення державного регулювання зайнятості в Україні здійснюється за допомогою таких актів законодавства:

Подсвечено: Неуникальные фрагменты

Вы можете повысить уникальность текста на нашей бирже рерайтинга.
Повысить уникальность

Версии текста:

Проверка уникальности

Унікальність: 91.27%

pol.dcz.gov.ua/pouyma/sytuacija-na-rynku-pr-robotodavets.org.ua/2018/12/12/yak-zminyuv

5%
5%

Подробнее

Проверка орфографии

Пожалуйста, подождите, текст проверяется на орфографию. Завершено на 25%

Подсвечено: Неуникальные фрагменты

2.1. Аналіз ситуації на ринку праці України

На ринку зайнятості та праці України спостерігаються позитивні тенденції щодо зростання зайнятості та скорочення безробіття. За інформацією Державної служби статистики, кількість зайнятого населення у віці від 15 до 70 років за 2019 рік у порівнянні з 2018 роком збільшилася на 143 тис. осіб.

Вы можете повысить уникальность нашей бирже рерайтинга.
Повысить уникальность

Версии текста:

Проверка уникальности

Унікальність: 79.44%

voktor.f.ua/articles/2011-10-18-14-34-15/326
www.zolochiv-rda.gov.ua/info_praci.htm

8%
8%

Подробнее

Проверка орфографии

В тексте найдено 209 ошибок:

- на сьогоднішній день
- економічної

Подробнее

SEO-анализ текста

Всего символов: 12267
Без пробелов: 10711
Количество слов: 1695

Заполненность: 33%
Вода: 3%
Замена символов: 2953

Подробнее

2.2. Основні напрями покращення змісту державної політики зайнятості

Напевно найкращим рішенням покращення нашої державної політики має стати пошук шляхів удосконалення державного управління зайнятостю в умовах фінансово-економічної кризи, необхідності витратити ресурси на ведення війни на Сході країни та помилку у державній політиці зайнятості останнім часом.

Подсвечено: Неуникальные фрагменты

Вы можете повысить уникальность нашей бирже рерайтинга.
Повысить уникальность

Версии текста: